

THE ROMANIAN ORTHODOX ARCHDIOCESE IN THE AMERICAS

SAINT NICHOLAS - ROMANIAN ORTHODOX CHURCH

45-03 48 Av. Woodside NY, 11377; www.stnicholaschurch.net

Biserica Sfântul Nicolae vă invită sâmbătă, 30 septembrie 2017, la un picnic organizat în Alley Pond Park, Queens, NY. Vom avea jocuri și activități recreative pentru copii. Vă așteptăm cu mic cu mare la o ieșire în aer liber.
Adresă: Little Neck Bay, Queens, NY, 11364

**PROGRAMUL LITURGIC ÎN SAPTAMANA
25 SEPTEMBRIE - 1 OCTOMBRIE 2017**

Vineri 29 septembrie:

TAINA SFÂNTULUI MASLU 6.30 PM

Sâmbătă 30 septembrie:

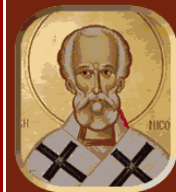
PICNIC CHURCH ÎN ALLEY POND PARK, QUEENS, NY... 10.30 AM

Duminică 1 octombrie: Acoperământul Maicii Domnului

Utrenie și Sfânta Liturhie 8.30 AM

Preot Paroh: Marius Daniel Dumitrescu

917- 592- 2571 - mobil

THE ROMANIAN ORTHODOX METROPOLIA OF THE AMERICAS

SAINT NICHOLAS

ROMANIAN ORTHODOX CHURCH

WOODSIDE, NEW YORK

45-03 48th Ave.
Woodside, NY 11377

tel: (718)784-4453
cell: (917)592-2571

EVANGHELIA DIN DUMINICA A 18-A DUPA RUSALII

In vremea aceea Iisus ședea lângă lacul Ghenizaret și a văzut două corăbii oprite lângă țărm, iar pescarii, coborând din ele, spălau mrejele. Atunci El, urcându-Se într-una din corăbii, care era a lui Simon, l-a rugat s-o depărteze puțin de la uscat și, șezând în corabie, învăța din ea mulțimile. Iar când a încetat să vorbească, i-a zis lui Simon: Îndepărtează-o la adânc și lăsați în jos mrejele voastre ca să pescuiți. Și, răspunzând, Simon a zis: Învățătorule, toată noaptea ne-am trudit și nimic n-am prins, dar, după cuvântul Tău, voi arunca mrejele. Și, făcând ei aceasta, au prins mulțime mare de pește, încât li se rupeau mrejele. De aceea, au făcut semn celor care erau în cealaltă corabie să vină să-i ajute. Și au venit și au umplut amândouă corăbiile, încât erau gata să se scufunde. Iar Simon-Petru, văzând aceasta, a căzut în genunchi, înaintea lui Iisus, zicând: Ieși de la mine, Doamne, că sunt om păcătos! Căci spaimă îi cuprinsese, pe el și pe toți cei ce erau cu el, pentru pescuirea atâtor pești. Tot așa și pe Iacov și pe Ioan, fiii lui Zevedeu, care erau împreună cu Simon. Și a zis Iisus către Simon: Nu te teme; de acum înainte vei fi pescar de oameni. Și, trăgând corăbiile la țărm, au lăsat totul și au mers după El. *(Luca 5, 1 - 11)*

Deosebirea între iubirea creștină și dreptatea omenească

Oamenii au de obicei o concepție juridică despre dreptate. Ei resping ca nedreaptă ideea ca cineva să ia asupra sa responsabilitatea greșelii altuia. Acest lucru nu cadrează cu conștiința lor juridică. Dar duhul iubirii lui Hristos vorbește altfel. Potrivit duhului acestei iubiri, a împărtăși responsabilitatea greșelii celui pe care-l iubim și chiar a o lua cu totul asupra noastră nu este un lucru ciudat, ci cu totul firesc. Mult mai mult, numai luând asupra noastră greșeala altuia se descoperă autenticitatea iubirii și ne dăm cu adevărat seama de aceasta; unde ar mai fi sensul iubirii, dacă n-am păstra din ea decât latura plăcută? Dar când luăm în mod liber asupra noastră greșeala și durerile fapturii iubite, atunci iubirea atinge desăvârșirea sub toate aspectele ei.

Mulți oameni nu pot sau nu vor să accepte de bunăvoie urmările păcatului strămoșesc al lui Adam. Ei spun: „Adam și Eva au mâncat din pomul oprit, dar acest lucru nu mă privește. Sunt gata să răspund pentru păcatele mele, dar numai pentru ale mele, iar nu pentru păcatele altora”. Omul nu înțelege că, prin această mișcare a inimii lui, repetă în sine însuși păcatul protopărintelui nostru, care devine astfel propriul său păcat și propria sa cădere. Adam a tăgăduit responsabilitatea sa, aruncând greșeala asupra Evei și a lui Dumnezeu Care-i dăduse această femeie, și prin acest lucru a nipt unitatea omului și unirea sa cu Dumnezeu. Astfel, de fiecare dată când refuzăm să ne asumăm responsabilitatea răului universal, a faptelor aproapelui nostru, repetăm același păcat și rupem de asemenea unitatea omului. În rai, Domnul l-a chemat pe Adam la căință; ne e îngăduit să credem că, dacă în loc să se justifice, Adam și-ar fi asumat responsabilitatea păcatului lor comun, al său și al Evei, destinul lumii ar fi fost altul. În același chip, destinul lumii va fi diferit dacă vom răspunde pozitiv aceluiși Domn venit în trup și Care-și înnoiește chemarea Sa la căință, și dacă vom lua asupra noastră povara greșelilor aproapelui nostru.

Fiecare dintre noi poate invoca multe scuze pentru a se justifica. Dar dacă aruncă o privire atentă în inima sa, va vedea că face acest lucru în chip viclean. Omul se justifică înainte de toate pentru că nu vrea să se recunoască, nici măcar în parte, vinovat de răul ce este în lume. Se justifică mai apoi, pentru că nu e conștient că e înzestrat cu libertate după chipul libertății lui Dumnezeu, și nu se vede decât ca un fenomen, un obiect al acestei lumi și, prin urmare, condiționat de ea. Într-o astfel de conștiință există ceva servil; de aceea tendința spre justificare e proprie unui rob, iar nu unui fiu al lui Dumnezeu.

La fericitul stareț n-am putut observa această tendință generală spre autojustificare. Ciudat este că multor oameni ie apare ca un lucru servil tocmai acest mod de a acționa, adică faptul de a lua asupra noastră greșeala altuia și de a cere iertare. Acesta e contrastul între modul de a vedea al fiilor duhului lui Hristos și cel ale fiilor acestei lumi. Omului neduhovnicesc i se pare de necrezut că ar putea simți întreaga umanitate ca o existență integrală cuprinsă în existența personală a fiecărui om, fără ca totuși prin aceasta să fie desființată alteritatea ireductibilă a celorlalte ipostase omenești. În conformitate cu sensul celei de-a doua porunci: „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși”, trebuie și e cu putință să includem în propria noastră existență personală

totalitatea existenței umane. Atunci orice rău ce se face în lume nu va mai fi socotit doar ca un lucru străin de noi, ci drept propriul nostru rău.

Dacă fiecare persoană - sau ipostasă umană -, creată după chipul Ipostaselor divine absolute, e capabilă să cuprindă în ea plinătatea existenței umane, așa cum fiecare Ipostasă divină poartă întreaga plinătate a Ființei divine - și acesta e sensul profund al celei de-a doua porunci -, atunci fiecare dintre noi va lupta împotriva răului, împotriva răului cosmic, începând de la sine însuși.

Starețul însuși nu vorbea întotdeauna decât despre iubirea lui Dumnezeu și niciodată despre dreptatea Lui, și atunci îl atrăgeam în mod intenționat spre această temă. El se exprima atunci în felul următor:

„Nu se poate spune că Dumnezeu este nedrept, ca există în El nedreptate, dar nu se poate spune ca este drept nici în sensul în care înțelegem astăzi dreptatea. Sfântul Isaac Sirul spune: «Nu îndrăzni să-L numești pe Dumnezeu drept; căci atunci care este dreptatea Lui: noi am păcătuit, dar Fiul Sau Unic a murit pe cruce?» La ceea ce spunea Sfântul Isaac am putea adăuga: noi am păcătuit, și Dumnezeu i-a pus pe sfinții îngeri în slujba mântuirii noastre. Dar, plini de iubire, îngerii înșiși doresc să ne slujească, și în această slujire nu scapă de suferință. Dimpotrivă, Domnul a predat animalpuele fără de minte și tot restul fapturii legii stricăciunii; căci nu se putea ca aceasta să rămână liberă de această lege în timp ce omul, pentru care ea a fost creată, s-a făcut din pricina păcatului rob al stricăciunii. Astfel, fie de bunăvoie, fie de nevoie, «toată făptura suspină și geme» (Rm 8, 20-22), după cuvântul Apostolului, suferă împreună cu omul. Și aceasta nu e legea dreptății, ci legea iubirii.”

Iubirea lui Hristos ca forță dumnezeiască, ca dar al Duhului Sfânt, al unicului Duh ce lucrează în tot și toate, stabilește în chip ontologic legăturile unității; iubirea își însușește viața ființei iubite. Cine iubește pe Dumnezeu e inclus în viața Dumnezeirii; cine iubește pe fratele său include în existența sa personală (ipostatică) viața fratelui său; cine iubește lumea întreagă îmbrățișează cu mintea universul întreg.

Marea rugăciune pentru lume pe care starețul Siluan o aducea lui Dumnezeu trimite tocmai la această percepție, la conștientizarea comunității ontologice ce există între fiecare existență personală și cea a umanității în integralitatea ei. Dacă se poate spune, așa cum fac unii filozofi contemporani, că percepția noastră sensibilă a oricărui lucru (obiect) nu e doar un act psihologic subiectiv, desprins de existența obiectivă a lucrului în sine, ci este însuși acest lucru pătrunzând prin acțiunea sa reală în conștiința noastră, fapt prin care se realizează un contact ontologic, atunci cu mult mai mult trebuie să vorbim de comuniune ontologică acolo unde lucrează harul dumnezeiesc și atotprezent al Duhului Sfânt, Făcătorul a toate.

Viata și învățătura starețului Siluan Athonitul, scrise de ucenicul sau arhimandritul Sofronie

